

અધ્યાય ૧૦

શ્રી સાઈ-સમર્થ-મહિમા

શ્રી ગણેશાય નમઃ । શ્રી સરસ્વત્યૈ નમઃ । શ્રી ગુરુભ્યો નમઃ ।
શ્રી કુલદેવતાયૈ નમઃ । શ્રી સીતારામચંદ્રાભ્યાં નમઃ ।
શ્રી સદ્ગુરુસાઈનાથાય નમઃ ।

શ્રી સાઈબાબાનું સદા પ્રેમથી સ્મરણ કરજો. બાબા તો સર્વેનું કલ્યાણ કરવામાં જ નિમગ્ન રહેતા અને સદા આત્મનિમજ્જનમાં વસતા હતા. તેમના સ્મરણમાત્રથી જીવનમરણના પ્રશ્નો ઉકલી જાય છે. આ સાધન જ સૌથી સહેલું ને ઉત્તમ છે. કેમ કે તેમાં કંઈ જ ખર્ચ કરવો પડતો નથી. અલ્પ પ્રયાસે ભારે બદલો મળે છે. માટે દેહમાં પ્રાણ હોય ત્યાં સુધી હર પળે આ સાધનાને ચોંટી રહેજો. બીજા સર્વ દેવ તો ઇન્દ્રજીવ જેવા છે. આ સદ્ગુરુ જ સાચા ઈશ્વર છે. સદ્ગુરુના પવિત્ર પાદપદ્મમાં દઢ શ્રદ્ધા રાખશો તો અવશ્ય સદ્ભાગ્યનો ઉદય થશે. સદ્ગુરુની ભાવથી સેવા કર્યેથી સંસારસાગર તરી જવાય છે અને ન્યાય તથા મીમાંસા જેવા તત્ત્વજ્ઞાનના અધરા ગ્રંથના અધ્યયનની પણ આપણને જરૂર પડતી નથી. જો સદ્ગુરુને સુકાની બનાવીએ તો આ સંસારનો કલેશમય સાગર સહજ પાર કરી શકાય છે. નદી અગર સમુદ્રને પાર કરવામાં આપણે જેમ સુકાનીનો ભરોસો કરવો પડે છે તેવી જ રીતે આ ભવસાગર તરવામાં આપણે સદ્ગુરુ પર શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ. ભક્તોની ભક્તિ તથા તીવ્ર મનોવેગ પર જ સદ્ગુરુ જુએ છે અને તે જોઈને અખંડ સુખાનંદ તથા જ્ઞાન બક્ષે છે.

છેલ્લા અધ્યાયમાં બાબાની ભિક્ષા તથા ભક્તોના અનુભવનાં વર્ણન આપ્યાં. હવે સાઈબાબા ક્યાં તથા કેમ રહેતા, કેમ સૂતા, કેમ બોધ દેતા હતા એ સર્વનું વર્ણન શ્રોતા પાસે કરું છું.

બાબાનો અજબ ખાટલો : પ્રથમ તો બાબા ક્યા સ્થળે, કેમ શયન કરતા હતા તે જોઈએ. તેમના શયન માટે ચારેક હાથ લાંબું અને એકાદ વેંત

પહોળું લાકડાનું પાટિયું શ્રી નાનાસાહેબ ડેંગળે લઈ આવ્યા. આ પાટિયું જમીન પર ગોઠવી તેના પર સૂવાને બદલે તેને જૂનાં ચીંદરડાં વડે બાબાએ હીંચકાની જેમ મસીદમાં પીઢિયાં જોડે બાંધ્યું. આ પાતળાં સડેલાં ચીંદરડાં પાટિયાનું જ વજન સહન કરી શકે કે કેમ એ જ પ્રશ્ન હતો. ત્યાં બાબાના દેહનું વજન તો તે ક્યાંથી ઉપાડી શકે ? પણ કોઈ અજબ કરામતને લીધે જ એ સડેલાં ચીંદરડાં પર પાટિયાનું તેમજ બાબાનું વજન બરાબર ટકી શક્યું. આ પાટિયાના ચાર ખૂણે બાબા કોડિયામાં તેલ પૂરી વાટો મૂકી દીવા સળગાવીને મૂકતા અને એ દીવા આખી રાત જલતા હતા. આ પાટિયા પર બેઠેલા કે સૂતેલા બાબાનાં દર્શન તો દેવને પણ દુર્લભ છે. પાટિયાના આવા હીંચકા પર બાબા કઈ રીતે ચડતા-ઉતરતા તે જોવાનું લોકોને કુતૂહલ થતું પણ તેમાં કોઈ ફાવ્યું નથી. આ અજબ દર્શન માટે જ્યારે લોકોનાં ટોળાં એકઠાં થવા લાગ્યાં ત્યારે બાબાએ એ પાટિયું ભાંગી ટુકડા કરી ફેંકી દીધું. બાબા તો અષ્ટસિદ્ધિને વરેલા હતા. અલબત્ત તેમણે તેને માટે કોઈ સાધના કરી નથી કે તેની કશી ઝંપના કરી નથી. એમની પૂર્ણતાને પ્રતાપે જ આ સિદ્ધિઓ સ્વાભાવિક જ તેમને વરેલી હતી.

બ્રહ્મનો સગુણ અવતાર : શ્રી સાઈબાબા માત્ર સાડા ત્રણ હાથના દેહધારી હતા છતાં સર્વના હૃદયમાં તેમનો વાસ હતો. અંતરથી તો તે બેફિકર વૈરાગી જ હતા પણ બહારથી તે લોકકલ્યાણની ભાવના સેવતા હોય એમ લાગતું હતું. અંતરથી પોતે સંપૂર્ણ વૈરાગી હતા છતાં બહારથી ભક્તોના કલ્યાણની કામના પૂરતા દેખાતા હતા. અંદરથી પોતે શાંતિના ધામ હતા પણ બહારથી તે ભારે અસ્વસ્થ દેખાતા હતા. અંતરથી તો તે બ્રહ્મની સ્થિતિ પર પહોંચ્યા હતા પણ બહારથી તે કોઈવાર સંસારી જેવા દેખાતા હતા. અંતરથી તેમને અદ્વૈત પર જ સાચો પ્રેમ હતો પણ બહારથી તે આ સંસારમાં લુબ્ધ બનેલા દેખાતા હતા. કોઈ વાર પોતે લોકો પર પ્રેમદષ્ટિથી નિરખતા હતા તો કોઈ વાર તેમને પથ્થર ફેંકીને મારતા હતા. કોઈ વાર તેમને ગાળો દેતા તો કોઈ વાર તેમને પ્રેમથી ભેટતા હતા અને પછી શાંત સહનશીલ થઈને બેસતા હતા.

પોતે સદા આત્મામાં જ રમમાણ રહેતા હતા અને ભક્તો ઉપર સદા પ્રેમભાવ રાખતા હતા. એક જ આસન પર પોતે સદા બેસતા હતા. પ્રવાસ તો તેમણે કદી કર્યો જ નથી. તેમના હાથમાં સદા રહેતો પેલો સટકો-દંડૂકો જ તેમનો દંડ હતો. નિશ્ચિત બનીને જ તે સદા બેસતા હતા. તેમણે ધન કે કીર્તિની પરવા કદી કરી નથી અને ભિક્ષા પર જ સદા નિર્વાહ ચલાવ્યો છે. આવું સાદું જીવન તેમણે એકધારું ગાળ્યું છે. ‘અલ્લાહ માલિક’ શબ્દો જ સદા તેમની જીભ પર રમતા હતા. ભક્તો પરનો તેમનો પ્રેમ સદા અખંડ અને અજબ હતો. તે આત્મજ્ઞાનનો ભંડાર હતા અને દિવ્યાનંદની ખાણ હતા. શ્રી સાઈબાબાનું આવું દિવ્ય રૂપ હતું. સમગ્ર વિશ્વને આવરી લેતા અનંત, અખંડ, નિર્વિકલ્પ સિદ્ધાંતના લોકોને જ આ અમૂલ્ય રત્નનાં દર્શન થતાં હતાં. છતાં સાઈબાબાનું સાચું મૂલ્ય નહિ જાણનારા તેમને એક સામાન્ય માનવી જ ગણાતા હતા. તેઓ ખરે જ કમભાગી હતા અને છે.

તેમનો શિરડીમાં વાસ તથા સંભવિત જન્મતિથિ : શ્રી સાઈબાબાનાં માતાપિતાની અગર તો તેમની જન્મતિથિની કોઈને ખબર નથી. એનું અનુમાન તો તેમના શિરડીના વાસ વડે જ કંઈક અંશે કરી શકાય છે. સૌપ્રથમ બાબા સોળ વર્ષની કુમારાવસ્થામાં પ્રગટ થયા અને ત્યાં ત્રણ વર્ષ રહ્યા. એ પછી કેટલાંક વર્ષ સુધી તે એકાએક અદૃશ્ય થયા. ત્યાર બાદ તેઓ ઔરંગાબાદ પાસે નિઝામ રાજ્યમાં જોવામાં આવ્યા. જ્યારે તે વીસેક વર્ષના હતા ત્યારે ચાંદ પાટીલની જ્ઞાન જોડે પુનઃ શિરડી આવ્યા. એ પછી પોતે સતત સાઠ વર્ષ સુધી શિરડીમાં જ રહ્યા હતા અને સને ૧૯૧૮માં તેમણે મહાસમાધિ લીધી. આ ઉપરથી આપણે એટલું કહી શકીએ કે બાબાની જન્મતિથિ આશરે સને ૧૮૩૮ લગભગ હોવી જોઈએ.

બાબાનું જીવનકાર્ય તથા બોધ : સંત રામદાસ (સને ૧૬૦૮-૧૬૮૧) સત્તરમી સદીમાં થયા, જેમનું જીવનકાર્ય મુસ્લિમ ધર્માધિતાની સામે ગો-બ્રાહ્મણની રક્ષાનું હતું અને તે તેમણે પાર પાડ્યું. પણ એ પછીના બે સૈકા દરમ્યાન હિન્દુ-મુસ્લિમ એ બે કોમ વચ્ચે તંગદિલી વધી ગઈ, જેને ઘટાડવા

સારુ જ સાઈબાબા અવતર્યા હતા. પોતે તમામને સદા બોધતા હતા: “હિન્દુના રામ તથા મુસ્લિમના રહીમ બન્ને એક જ છે. એ બે વચ્ચે કંઈ ભેદ નથી. તો પછી ભક્તો અંદર અંદર શા વાસ્તે લડી મરે છે ? હે અજ્ઞાની જનો ! તમે એકબીજાના હાથ મિલાવો અને બન્ને કોમમાં એકસંપ લાવો. ડાહ્યા થઈને ચાલશો તો જ દેશના ઐક્યનો હેતુ સહજ સરશે. દલીલબાજી કે કબ્રિયા કરવાની કોઈ કામના નથી. એકબીજાને કદી ઉશ્કેરશો નહિ. તમારા કલ્યાણ તથા હિતનું જ સદા ચિંતન કરજો. પ્રભુ તમારું રક્ષણ કરશે. પ્રભુને પામવાનાં સાધન તો યોગ, યજ્ઞ, તપ તથા જ્ઞાન છે. તેમાં તમે નિષ્ફળ જશો તો તમારો ફેરો ફોગટ છે. કોઈ તમારું ખૂરું કરે તો તેનો બદલો લેવા પ્રયત્ન કરશો નહિ. અને તો બીજાનું ભલું કરજો.” શ્રી સાઈબાબાનો બોધ ટૂંકમાં આ પ્રકારનો હતો. ભૌતિક તેમજ દૈવિક-બન્ને ક્ષેત્રમાં તે સારી પ્રગતિ કરાવે છે.

સદ્ગુરુ સાઈબાબા : ગુરુ ગુરુ વચ્ચે ફેર છે. કેટલાક કહેવાતા ગુરુ હાથમાં મંજરા લઈને, તંબૂરો લઈ ઘેર ઘેર આંટા દે છે અને ધાર્મિક ભાવનો દંભ કરે છે. શિષ્યોના કાનમાં મંત્ર ફૂંકે છે અને તેમનું ધન હરી જાય છે. શિષ્યોને પાવિત્ર્ય તથા ધર્મનો બોધ કરે છે પણ પોતે જ અપવિત્ર તથા ધર્મરહિત હોય છે. શ્રી સાઈબાબા પોતાની યોગ્યતા કે પાવિત્ર્યનો કદી દંભ કરતા નહિ. દેહાભિમાન તો તેમને હતું જ નહિ. શિષ્યો પર ખૂબ પ્રેમ રાખતા. ગુરુ બે પ્રકારના છે: ૧) નિયત (ચોક્કસ) ૨) અનિયત (સામાન્ય). આ અનિયત (સામાન્ય) ગુરુ બોધ દ્વારા શિષ્યને ઉન્નત કરે છે તેનું અંતઃકરણ પવિત્ર કરે છે અને તેને મુક્તિના માર્ગે દોરી જાય છે. ‘તત્ત્વમસિ’નો સાચો અર્થ સમજતાં શિષ્ય પણ એકત્વને પામે છે. વિવિધ ગુરુ વિવિધ પ્રકારનું સંસારી જ્ઞાન આપણને દે છે. પણ જે ગુરુ આત્મમાં સ્થિત કરે તથા સંસારસાગરની પાર લઈ જાય તે જ સાચા સદ્ગુરુ છે. શ્રી સાઈબાબા આવા સદ્ગુરુ હતા. એમની મહત્તા વર્ણવી જાય તેમ નથી. તેમના દર્શનાર્થે જનારને બાબા પાસેથી ભૂત-વર્તમાન તથા ભવિષ્યની સર્વ માહિતી સહજ મળી જતી. બાબા પ્રાણીમાત્રમાં ઈશ્વર-દર્શન કરતા હતા. સંપત્તિવિપત્તિ તેમને મન સમાન હતી.

તેમના દિલમાં શંકા તો કદી ઊઠતી જ નહિ. દેહી બનીને કાર્ય કરતા હતા છતાં તેમને દેહનો કે વાસનાનો મુદ્દલ મોહ નહોતો. પોતે દેહધારી હતા છતાં ખરી રીતે તેઓ જીવનમુક્ત જ હતા.

જે લોકો શ્રી સાઈબાબાને જીવનમુક્ત ગણીને તેમનું પૂજન કરતા હતા તેમને ધન્ય છે ! ખાતાં, પીતાં, ઊઠતાં-બેસતાં, ઘેર કે ખેતરમાં કામ કરતાં શિરડીના જે લોકો સદા બાબાનું જ સ્મરણ કરતા તથા તેમનાં ગુણગાન કરતા હતા તેમને ધન્ય છે ! શ્રી સાઈબાબા સિવાય તેમને અન્ય કોઈ દેવ નહોતા. શિરીડીની સ્ત્રીઓનાં પ્રેમ તથા તેની મીઠાશની હું શી વાત કરું ! આ બાઈઓ તદ્દન અભણ હતી છતાં બાબા પરના પ્રેમને લીધે સાદી ગામઠી ભાષામાં બાબાનાં જોડકણાં રચીને ગાતી હતી. તેઓ કંઈ ભણી નહોતી, છતાં તેમનાં સાદાં ગીતોમાં સાચી કવિતાના અંશ હતા. આવી સાદી કવિતા બુદ્ધિને લીધે નહિ પણ પ્રેમને લઈને જ સ્ફુરે છે. સાચી કવિતા સત્ય-સ્નેહનું દર્શન કરાવે છે. બુદ્ધિશાળી શ્રોતા તે સમજી શકે છે. આ લોકગીતોનો સંગ્રહ કરવા જેવો છે અને બાબાની ઇચ્છા હશે તો કોઈ ભાગ્યવંત ભક્ત આ લોકગીત એકત્ર કરી તેના પ્રકાશનનું કામ પણ માથે લેશે અને સાઈબાબા માસિકમાં કે સ્વતંત્ર પુસ્તકકારે તે પ્રગટ કરશે.

બાબાની નમ્રતા : ભગવાનના મુખ્ય છ ગુણ કહ્યા છે : ૧) કીર્તિ, ૨) ધન, ૩) વૈરાગ્ય, ૪) જ્ઞાન, ૫) ઐશ્વર્ય, ૬) ઉદારતા. શ્રી સાઈબાબામાં આ છ યે ગુણ હતા. ભક્તોના અર્થે જ તેમનો અવતાર થયો હતો. બાબાની દયા તથા કૃપા અજબ હતી. તેને લીધે જ ભક્તોનું તેમના તરફ આકર્ષણ થતું હતું. નહિતર ન કહી શકે તેવા શબ્દો બાબા પોતાના ભક્તો માટે વાપરતા હતા. તેનું એક દૃષ્ટાંત આપું : બાબા એક વાર ખૂબ નમ્રતાથી બોલ્યા : “હું તો તમારા દાસનો દાસ છું. તમારો ઋણી છું. તમારા દર્શનથી હું તૃપ્ત થયો છું. તમારા ચરણના દર્શનને જ હું મોટી કૃપા સમજું છું. હું તો તમારા મળનો માત્ર એક કીડો છું. એમ માનીને જ હું મારી જાતને ભાગ્યવંત ગણું છું.” આ કેટલાં, નમ્રતાભર્યાં વચન છે ? આ વાત અહીં આપીને સાઈબાબાની લઘુતા હું દર્શાવું

છું એવું જો કોઈને લાગે તો હું બાબાની ક્ષમા માગી લઉં છું અને તેના પ્રાયશ્ચિત્તરુપે બાબાનું નામસ્મરણ કરીને હું તેમના ગુણગાન જ કરું છું.

બહારથી શ્રી બાબા આંખ-કાન-જીભ ઇત્યાદિનું ઇન્દ્રિયસુખ ભોગવતા દેખાતા હતા, છતાં અંતરથી એ કોઈ સુખની ગંધ સરખી તેમને નહોતી અગર તો તેમને એ સુખભોગનું કદાપિ ભાન પણ નહોતું. પોતે જમતા હતા છતાં સ્વાદ નહોતો. આંખ વડે પોતે જોતા હતા, છતાં તેમાં મુદ્દલ રસ નહોતો. કામભાવની બાબતમાં તો પોતે હનુમાનજી જેવા પૂર્ણ બ્રહ્મચારી હતા. કોઈ વસ્તુ પર તેમને રાગ જ નહોતો. પોતે પવિત્ર ભાવમય હતા. ટૂંકામાં તે પૂર્ણ, મુક્ત, વૈરાગી હતા. આ બાબતનું એક અજબ દષ્ટાંત આપું:

નાનાવલ્લી : શિરડીમાં નાનાવલ્લી નામે એક ભારે વિચિત્ર માણસ રહેતો હતો. બાબાની રહેણીકરણી પર તે નજર રાખ્યા કરતો. એક વાર બાબા પાસે મસીદમાં આવ્યો. બાબા ગાદી પર બેઠા હતા. તેણે બાબાને કહ્યું : “મારે આ ગાદી પર બેસવું છે. તું ઊભો થા.” બાબાએ ઊભા થઈ ગાદી ખાલી કરી આપી. પેલો એ ગાદી પર બેઠો. થોડી વાર બેસીને તે ઊઠી ગયો અને બાબાને એ ગાદી પર બેસવા ફરમાવ્યું. એથી બાબા ગાદી પર બેઠા. ત્યારે આ નાનાવલ્લી બાબાના પગમાં પડ્યો અને ચરણરજ લઈ ચાલ્યો ગયો. આમ બાબા આવા માણસો પર પણ કિંચિત ક્રોધ દર્શાવતા નહોતા.

આ નાનાવલ્લીનો સાઈબાબા પર એટલો બધો પ્રેમ હતો કે બાબાએ મહાસમાધિ લીધા પછી તેરમે જ દહાડે તેણે પણ દેહ છોડી દીધો હતો.

સૌથી સરળ માર્ગ : સંતોનો સત્સંગ, કદી તેમની વાતોનું ધ્યાનથી શ્રવણ કરવાથી ભારે લાભ થાય છે.

બહારથી તો બાબા સામાન્ય માણસની જેમ વર્તન રાખતા હતા, છતાં તેમનાં કામ અદ્ભુત બુદ્ધિવૈભવયુક્ત હતાં. પોતે જે કંઈ કરતા હતા તે ભક્તોના કલ્યાણ અર્થે જ કરતા હતા. પોતે કોઈને આસન, પ્રાણાયામ કે એવી કોઈ વિધિ બતાવતા નહોતા. અગર કોઈના કાનમાં મંત્ર પણ ફૂંકતા નહોતા. તે ઘણી

વાર કહેતા હતા : “બધી હોશિયારી છોડી દેજો. સદા ‘સાઈ, સાઈ’ નામનું રટણ કરજો. એથી તમારાં બંધન તૂટી જશે અને મુક્ત બનશો.” પંચાગ્નિ, યજ્ઞ, જપ, અષ્ટાંગયોગ એ સર્વ તો માત્ર બ્રાહ્મણો માટે છે. અન્ય વર્ણને તે કંઈ કામનાં નથી. મનનો ધર્મ સંકલ્પવિકલ્પનો છે. તે વિના એક ક્ષણ પણ તે નવરું બેસતું નથી. તેને કોઈ ઇન્દ્રિય-ભોગનો પદાર્થ આપો તો તે તેના પર સંકલ્પવિકલ્પ દોડાવશે. જો તેને તમે ગુરુ આપો તો ગુરુ વિષે વિચારવા લાગશે. શ્રી સાઈબાબાની ભવ્યતા તથા મહત્તાનું તમે ખૂબ ધ્યાનથી શ્રવણ કર્યું છે. તેને જ સાઈબાબાનું સ્વાભાવિક સ્મરણપૂજન-કીર્તન ગણજો. સંતની કથાનું શ્રવણ એ કંઈ ઉપર કહેલાં સાધન જેવું કહણ નથી. તેમની કથા આ સંસારના ભય નિવારે છે તથા શ્રોતાને ભક્તિના માર્ગે વાળે છે. માટે આ કથાનું શ્રવણ કરજો, મનન કરજો તથા નિદિધ્યાસન કરજો. એ પ્રમાણે કરવાથી માત્ર એકલા બ્રાહ્મણ જ નહિ પણ સ્ત્રીઓ તથા અન્ય વર્ણના લોકો પણ પવિત્ર ધર્મપ્રેમી બનશે. સંસારના ધર્મ બંધવતાં બંધવતાં પણ તમે શ્રી સાઈબાબાનાં કથાશ્રવણ તથા સાઈ-નામજપ કરશો તો બાબા નક્કી તમને સુખી કરશે. આ માર્ગ આટલો સરળ છે છતાં શા માટે લોકો એ માર્ગ પકડતાં નથી ? તેનું કારણ તો માત્ર એટલું જ લાગે છે કે ઈશ્વરની દયા વિના સંતશ્રવણમાં પણ આપણને પ્રીતિ થતી નથી. ઈશ્વરની દયા હોય તો જ બધું સરળ બને છે. સંતની કથાનું શ્રવણ તેમના સત્સંગ સમાન છે. સંતના સત્સંગનું મહત્ત્વ ભારે છે. એથી દેહાભિમાન તથા અહંત્વનો નાશ થાય છે અને જન્મ-મરણનું બંધન તૂટી જાય છે. હૃદયની ગાંઠો છેદાઈ જાય છે અને પવિત્ર આત્મદર્શનરૂપ ભગવાન પાસે તે દોરી જાય છે. તેથી સંસારી પદાર્થ પરથી ભાવ વિરમતાંને વૈરાગ્યમાં વૃદ્ધિ થાય છે અને સુખ-દુઃખ પ્રત્યે સાવ નિષ્કામ બનાય છે. દૈવી પંથ પર પ્રગતિ સધાય છે. જો તમારાથી ભગવાનનું નામસ્મરણ, પૂજન, ભક્તિ જેવું કોઈ સાધન ન થઈ શકે તો તમે સંતજનનો આશ્રય સ્વીકારજો. તેથી તમે ચોક્કસ ભવસાગર તરી જશો. સંતો એ હેતુથી જ અવતરે છે. જગતનાં પાપ ધોનારી ગંગા, ગોદાવરી, કૃષ્ણા, કાવેરી જેવી પવિત્ર નદીઓ પણ એવી ઇચ્છા કરે કે સંતો અમારા તીરે આવીને સ્નાન કરે અને અમને પવિત્ર કરે. સંતોનો આવો મહિમા છે. આપણા

પૂર્વજન્મના પુણ્યભંડારને લીધે જ આપણે શ્રી સાઈબાબાના ચરણારવિંદને પામ્યા છીએ.

શ્રી સાઈબાબાની મૂર્તિનું ધ્યાન કરીને આપણે આ અધ્યાય સમાપ્ત કરીએ. મસીદના છેડે ઊભેલા સુંદર રૂપાળા સાઈબાબા દરેક ભક્તના કલ્યાણ અર્થે ઉઠી વહેંચતા દેખાય છે અને આ સંસાર મિથ્યા છે એમ માની બાબાના પરમ ભક્ત છે. આવા આપણા બાબાને આપણે સૌ નમ્ર ભાવે સાષ્ટાંગ દંડવત્ પ્રણામ કરીએ.

સ્વસ્તિ શ્રી સંતસબજનપ્રેરિતે ભક્ત હેમાડપંત વિરચિતે
શ્રી સાઈસમર્થ સચ્ચરિત્રે 'શ્રી સાઈસમર્થ મહિમા'
નામ દશમો અધ્યાયઃ સંપૂર્ણ ।
શ્રી સદ્ગુરુ સાઈનાથાર્પણમસ્તુ । શુભં ભવતુ ।